

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi23.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazetesi
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

18 EYLÜL 2024 S.25

Barikatlarınızı Parçalayacağız

Barikatlar sadece polisin, jandarmanın kurduğu barikatlar değil. Her şeyden önce işbirlikçi, burjuva sarı sendikacılar topluluğundan geliyor o barikatlar. İçeride patronlarla her tür işbirliğini yapan, işçilerin örgütlenmesi ve hak arama mücadelesinde başı çeken işçilerin işten atılması için en uğursuz gammazlığı yapan onlardır. Patronlarla işbirliğinin onlara sağladığı avantayı yitirmemek için her tür "satisi" yaparlar. Ama bir yere kadar! Artık işçiler için kaybedecek bir şey yok! Çoluk çocuk tümünden yaşamdan kovulmuş durumda. Çıplak açlık gelip dayandı kapıya. Yokluğun soğuk mensesi gırtlaklarında!..

Kapitalizmin Kalbinde Deprem

Editör

İşçi Sınıfının Bozulan Kavramları-1

Temade Çınar

Manisa'dan Antep'e İşçiler Ankara'da

Düzen Çözülürken

Taylan Işık

Çocuklara Karşı Savaş

Çeviri Kolektifi

Barikatlarınızı Parçalayacağız

Manşet

Her yerde irili ufaklı işçi eylemleri... Yürüyüşler, iş bırakmalar, işgaller, direnişler... Ve giderek yaygınlaşıyor! Sınıf isyanda! Ücretini alamadığı için, sendikal faaliyet yüzünden işinden atıldığı için, işçi sağlığı ve iş güvenliği için, sigorta istediği için, ağır mesai süresinin azaltılması için... Nedenler çok çeşitli.

Eylemci işçiler nereye gitse, nereye yönelse karşılarında polis, jandarma barikatları! Sıradan işçi düşünür: Hakkımızı almaya çalışıyoruz, ekmeğimizin derdine düşmüştük, neden karşımıza dikiliyor polis ve jandarma? Her gün o polisin, jandarmanın baskısına uğrar. İtip kakmasıyla karşılaşır. O işçi anlar, kavrar: polis ve jandarma, tıpkı "adalet" kurumları gibi, tıpkı devletin bizzat kendisi gibi, patronu koruyup kollamak için var. İsyanı ve öfkesi büyür. Tıpkı Ankara'da polisin tekmelediği, sonra da aynı polisin "oh olsun" sataşmasına maruz kalan işçi gibi:

"Biz ölmeye gelmişiz ölmeye!

301'den sonra bizi yine tekmelediniz. Yer altında ölmedik buraya ölmeye geldik. Bunlarla mı korkutacaksınız bizi? Korkmuyoruz. Gelin öldürün öldürecekse. 22 gündür işlemediğiniz suç kalmadı!"

Ölümden öte köy var mı? İşini kaybetmiş, ücreti gasp edilmiş, her tür aşağılamaya maruz kalmış, evinde aç çocuklarının tüm ağırlığı üstüne çökmüş işçi durmaz artık. Yıkar, aşar önündeki barikatları.

O barikatlar sadece polisin, jandarmanın kurduğu barikatlar değil. Her şeyden önce işbirlikçi, burjuva sarı sendikacılar topluluğundan geliyor o barikatlar. İçeride patronlarla her tür işbirliğini yapan, işçilerin örgütlenmesi ve hak arama mücadelesinde başı çeken işçilerin işten atılması için en uğursuz gammadırlığı yapan onlardır. Patronlarla işbirliğinin onlara sağladığı avantayı yitirmemek için her tür "satışı" yaparlar.

Ama bir yere kadar! Artık işçiler için kaybedecek bir şey yok! Çoluk çocuk tümünden yaşamdan kovulmuş durumda. Çıplak açlık gelip dayandı kapıya. Yokluğun soğuk mensesi girtlaklarında!..

Bu saatten sonra ne polis-jandarma barikatı, ne uzlaşmacı burjuva sendikacılığın barikatı... İşçiler yaşama tutunmak için geçiyor harekete. Ve onlarla birlikte gerçekten sınıf mücadelesi yürüten bir avuç genç sendika... Yolu yok, bu hareket önündeki engelleri bir bir aşacak. Barikatlar parçalanacak!

Kapitalizmin Kalbinde Deprem

Editör

17 Eylül '24

Volkswagen, bünyesinde Alman otomotiv sektörünün pek çok markasını bulandıran dev Alman tekeli, tarihinde ilk defa Almanya'daki fabrikalarından bazılarını kapatma kararı almış. Fabrikaların kapatılması kararı, yüzbinlerce işçinin işsizlikle tanışmasıyla eş anlamlı.

Volkswagen'in fabrika kapatma kararı, sadece otomotiv sektörü için değil, bütün Alman sanayisi için "deprem" olarak kabul ediliyor. Buradaki sarsıntının etkisini nerelere kadar yayacağını görmek için şu rakamlara bakmak gerek: **Volkswagen, on yedi Avrupa ülkesinin yanı sıra Amerika, Asya ve Afrika'da on ülkede 114 üretim tesisiyle yaklaşık 650 bin kişiyi istihdam ediyor. Bu kadar işçinin yaklaşık üç yüz bini Almanya'da.**

Volkswagen derin krizdeki otomotiv sanayisi için sadece bir örnek. Avrupa'nın, hepsi de tekel durumundaki en büyük beş otomobil üreticisi, BMW, Mercedes-Benz, İtalyan Stellantis, Fransız Renault ve Alman VW fabrikaları beş yıldır kapasite düşürerek, nihayetinde neredeyse yüzde elli kapasiteye kadar inmişler.

Yüzde elli kapasite, bir kapitalist için büyük zarar anlamına gelir ve hiçbir kapitalist bu kapasite ile üretime devam edemez. Bu nedenle, başta otomotiv sanayisi olmak üzere sanayinin pek çok dalında fabrika kapatmalar gündemde.

Dünyanın çeşitli

bölgelerinde, ama özellikle de Rusya-NATO savaşının yarattığı talep yüzünden silah sanayi hariç, Alman sanayisinin büyük bir kriz içinde olduğu artık biliniyor ve kabul ediliyor. Ama kriz içinde olan sanayi, otomotivden ibaret değil. Kolayca anlaşılacağı gibi, otomotiv sanayisine parça tedarik eden BOSCH, Continental gibi dev tekeller de krize sürükleniyor.

Avrupa'daki otomotiv fabrikalarının kapatılması yeni bir durum değil. Örneğin, 1948'de kurulan ve gemi, tekne, yat su motoru, robot, güç ekipmanları vb. üreten Japon Honda Motor tekeli üç yıl önce İngiltere'deki bir fabrikasını kapatarak üç bin işçiyi işten çıkarmıştı.

Fabrika kapatma, işçilerin yaşamdan kovulması demektir. Avrupa işçi sınıfı, yaşamdan kovulma anlamına gelen fabrika kapatmalara razı olmayacağını ve kapitalistlerin bu saldırısına eylemlerle yanıt vereceğini şimdiden ortaya koymuş durumda. Yakın zamanda Brüksel'de fabrikalarının kapanacağı sinyali alan Audi işçileri, ürettikleri lüks arabaların anahtarlarına el koydular. Volkswagen işçileri ise, "Biz Volkswagen'iniz, siz değilsiniz", "İş güvencesinden elinizi çekin" pankartlarıyla eyleme geçmişler.

Burjuvalar ve burjuva iktisatçılar, emperyalist-kapitalist sistemin yuvarlandığı bu krizin nedenlerini

bazen rekabet, bazen teknolojik yenilemede geri kalınma, bazen hükümetlerin çıkardıkları yasalarda görüyorlar. Elbette, bütün bunların kriz üzerinde etkileri var; fakat bunların hiçbiri krizin gerçek ve tam nedenini açıklamaya yetmez.

Gerçek neden, emeğin toplumsal üretkenliğinin muazzam boyutlara varması; sermaye birikimine paralel olarak asıl tüketiciler kitlesi tarafında aynı oranda sefalet birikiminin eşlik etmesi sonucu, arzın talebin çok önünde gitmesidir.

Otomotiv fabrikalarının biriken ve geometrik sayılarla artan stokları, kapitalist ülkelerde meta birikiminin ulaştığı dev boyutları görmek açısından son derece öğreticidir. Kapitalist toplumların tümünde "muazzam bir meta birikimi" var. Ancak bu zenginlik burjuvazinin tekelinde olduğu için, bu zenginlikten işçilerin, emekçilerin payına sadece sefalet düşüyor. Bu nedenle, birisi "ulusal zenginlik"ten söz ettiği zaman ona şunu hatırlatmak gerek: "Ulusal zenginlik, niteliği gereği, halkın sefaleti ile özdeşir".

"Kapitalist üretim süreci, aslında, aynı zamanda bir birikim sürecidir." Bu birikim ve bununla atbaşı giden sermayenin yoğunlaşması, artan üretkenliğin maddi kaldıraçlarıdır.

Gerçek neden, emeğin toplumsal üretkenliğinin muazzam boyutlara varması; sermaye birikimine paralel olarak asıl tüketiciler kitlesi tarafında aynı oranda sefalet birikiminin eşlik etmesi sonucu, arzın talebin çok önünde gitmesidir.

Sermaye biriktikçe emeğin toplumsal üretkenliği artıyor ve bununla birlikte bir aşırı işçi nüfusu ortaya çıkıyor.

Emperyalist-kapitalist sistem bu krizden çıkış yolu bulabilecek mi? Öncelikle şunu hatırlatmak gerek: Emperyalist-kapitalist sistem, derin ve kalıcı bir bunalım içindedir. Bu bunalım süreci içinde dönem dönem son derece yıkıcı kriz dalgaları ortaya çıkıyor. 2008'de görülen kriz dalgası bunlardan biridir ve kriz dalgası etkisini derinleştirerek sürdürüyor.

Engels, daha 1886'da kapitalizmin sürekli ve genel bir bunalım içine girdiğini/gireceğini görmüştü. Bu gerçek bugün çok daha belirgin ve somut bir hal almış bulunuyor. Kapitalizmin onar yıllık durgunluk-gönenç-aşırı üretim-bunalım dönemi sürecinden geçeceğini hala

düşünenler; dolayısıyla her derin kriz döneminden sonra kapitalizmin "düzlüğe" çıkacağını düşünenler büyük bir yanılgı içindeler. Bu döngü, bu haliyle tarihe karıştı. Kapitalist üretim biçimi bundan böyle kapitalist sanayiye yıkıma sürüklerken insanlığı da yıkıma sürükleyecek.

Volkswagen somutunda Avrupa otomotiv sanayisinde ve gerçekte, silah sanayisi hariç, bütün kapitalist sanayide ortaya çıkan yıkıcı bunalım, Avrupa'yı sert bir sınıf mücadelesinin beklediğini gösteriyor. Fransız işçi sınıfı ve emekçileri uzun süredir bunun örneklerini ortaya koyuyor. Şimdi sırada Alman işçi sınıfı ve Avrupa'nın diğer ülkelerinin işçi sınıfı var. Amerikan Boeing işçileri harekete geçtiler bile.

Kapitalizme karşı savaş artık her yerde!

Reşit Kibar'ın İsmi Yaşayacak

15 Eylül günü Artvin'in Borçka ilçesi Cankurtaran Ormanı'nda ağaçların kesilmesine engel olmak isterken katledilen Reşit Kibar anısına "Yaşam Nöbeti" tutuldu. Nöbette, Cankurtaran Ormanı'nın adının "Reşit Kibar Ormanı" olarak değiştirilmesi istendi.

Nöbet alanına "Yaşam Nöbetindeyiz" pankartı ile Reşit Kibar'ın sözleri ve nöbetin taleplerinin yer aldığı pankartlar asıldı.

Çiftköprü Köyü Yardımlaşma ve Dayanışma Kooperatifi Üyesi Cavit Altunkaya, Artvin ve çevresinde verilen tüm maden ruhsatlarının iptalini istediklerini belirterek, "Reşit'in katilinin tutuklanması yeterli değil. Azmettiriciler aramızda dolaşıyor. Cankurtaran'ı savunuyoruz, ormanlarımızı, suyumuzu, doğamızı koruyoruz" dedi.

Yeşil Artvin Derneği Başkanı Nur Neşe Karahan da, Artvin halkının 30 yıldır sürdürdüğü ekoloji mücadelesinin hem insanlar hem de tüm canlılar için olduğunu vurguladı. Karahan, "Burası, Reşit Kibar'ın ismiyle tüm canlıların huzur bulacağı bir yer olacak" diye konuştu.

Akademisyen Oğuz Kurdoğlu, Reşit Kibar'ın ismini yaşatmak için bölgeye "Reşit Kibar Ormanı" denmesi gerektiğini belirtti ve "Dünyada bunun pek çok örneği var. Rüzgarlar Reşit Kibar'ın adını bu ağaçlara fısıldasın" dedi.

Nöbete siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri de söz alarak halkın taleplerinin yerine getirilmesi gerektiğini ifade ederek destek verdi.

İşçi Sınıfının Bozulan Kavramları-1

Eylem

Temade Çınar

İnsanların kavramlarla düşündüğünü biliyoruz. Kavramları elinden alınan bir insan, o kavramların yerine başka bir kavram koyar. Ya kavramınızı elinizden alanlar onun yerine sizin değil de kendi çıkarlarının kavramlarını yerleştiriyorlarsa? İşte o zaman gerçeğin güçlü bir dalgası gelip darmadağın etmedikçe, o yanılısamar hayatımıza yön verir.

Sınıf mücadelesi açısından bile rek bozulmuş bu kavramlar, eylem, grev, dayanışma, sendikalar, işçi demokrasisi, komiteler gibi en temel kavramlarımız.

Eylem kavramıyla başlayalım. Sendikaların (siz bunu konfederasyonlar olarak da okuyun) etkisiz eylemlerle, yapıyormuş gibi yapıp kaçarak, bütün kazanımlarımızın elimizden kayıp gitmesine nasıl ön ayak olduklarını görüyoruz. Asgari ücrete ve emeklilere temmuz ayında zam yapılmaması ve hatta böylece tüm işçilerin alım gücünün ocak ayının gerisine düşmüş olması karşısında üç büyük konfederasyon güya "eylemler" yaptılar. Yaprak kıpırdamadı. Hatta yapılan eylemlerden, kendi üyeleri de dahil, birçok kesimin haberi bile olmadı. Sorsanız yaptılar.

Sendikaların eylem yapmaları söz konusu olduğunda, bunun bir hedefi ve hedefe kadar sürecek olan bir eylem planı olur. Bu planın B ve C olasılıkları da önceden ortaya konulur. Bu eylem kararı ve planı tabanda tartışmalarla başlar ve eylemlere katılımların örgütlenmesiyle eğitici bir hazırlık süreci geçirilir. Eylem günü iş bırakılacağı, çünkü işçilerin eyleme gidecekleri dost düşman tarafından bilinir. İşyeri önlerinden arabalar kalkar, daha işyerinde bayraklar ve önlüklerle açıklamalar ve yürüyüşler başlar. İl içi ya da il dışı olsun, dört bir yandan kalkan otobüsler işyerlerinden uğurlanır. Alanlar coşkuyla dolar taşar. Eylem komiteleri, görevliler, kortejler, yürüyüş yolu, bildiriler, yolların trafiğe kesilmesi ve tabi ki eylemin talepleri. Talepler yerine gelmezse hazırlanmış olan B planına geçiş. İş durdurularının devamı ya da mitinglerin merkezleştirilmesi vb. Tüm bu sürecin aslı "caydırıcılık" içermesidir. Karşı taraf eskilerin dediği gibi, kamyon çarpmış gibi olur. Eylemin etkinliğini patronlar ve onun

Bugün yaşadıklarımız tamamen bir simülasyon. Üç beş kişi kapalı kapılar arkasında "eylem" kararı alıyor. Sendikaların iş bırakma kararı olmadığı için, işçiler iş yerlerinden çıkamıyorlar. Sözüm ona eyleme, gelebilenler geliyor. Başkanlar masalara yumruk vuran(!) bol istatistikli, gazetecivari açıklamalar yapıyorlar. Sonra eylem dağılıyor.

devleti cephesindeki şaşkınlık, karışıklık ve tabi ki çıkış yolu arama telaşından anlarız.

Bunlar bizim hayal ürünlerimiz değil. İki yüz yıllık sınıf mücadelesinde elde edilmiş ve deneylenmiş birikimler. Böylesi eylemleri yaşamış olanlar sonuçlarını, etkisini hala anlatırlar.

Bugün yaşadıklarımız tamamen bir simülasyon. Üç beş kişi kapalı kapılar arkasında "eylem" kararı alıyor. Sendikaların iş bırakma kararı olmadığı için, işçiler iş yerlerinden çıkamıyorlar. Sözüm ona eyleme, gelebilenler geliyor. Başkanlar masalara yumruk vuran(!) bol istatistikli, gazetecivari açıklamalar yapıyorlar. Sonra eylem dağılıyor. Kendilerinin de dediği gibi "sembolik" eylem sonrası yöneticiler, işçilerin eylemlere katılmıyor olmasından şikayet ediyorlar. Onlar işçilerin haklarını kazanmak için uğraşıyorlar, ama işçiler geri! Başkanlar yürüyor, temsilciler yürüyor, uygun bakanlıklar önünde açıklamalar yapıyor ama, işçilerin çoğunlukla kendi sendikasının eyleminden bile haberleri yok. Sermaye sınıfının cephesinde yaprak bile kıpırdatmıyor bu "sembolik" eylemler.

Bu sirk oyunlarını kuranların en önemli başarısı, işçilerin de eylem denilince akıllarına bir pankartın arkasında toplaşmanın gelmesi. Bü-

yükler konuşma yapar, pankart toplanır ve yorucu bir iş gününe daha yetişmek üzere yola çıkılır. Koltukları kıymetli sendika bürokratları, eylem yapmış olmak için "zahmet" ediyor görünürlerken, işçi sınıfının en önemli eğitim ve örgütlenme aracını elinden alıyorlar. İşçilerin sermayenin sisteminde tek özgür oldukları yeri, eylem alanını işçilerin elinden alıyor ve onu yorgunluk, bıkmışlık ve inançsızlıkla değiştiriyorlar. "İşçilerin eylem içinde örgütlendiği" tüm eğitim ve yönetim sürecini bir hokus pokusla ortadan kaldırarak, sermayenin saltanatını dikensiz sürdüreceği bir bahçe yaratıyorlar. Ve tüm bunları bilerek yapıyorlar.

Elbette bütün bu yanılısama, simülasyon gerçeğin sert rüzgarı işçi sınıfının yüzüne vuruncaya kadar. Ancak bu durum, devrimcilerin olan bitene söylenererek kopacak fırtınayı beklediği bir duruma yol açmamalı. Bulduğumuz her yerde bu oyunu bozmanın ve kavramlarımızı sınıf mücadelesi için kullanmanın bir yolunu bulmalıyız. Eylemlerimiz ve yapacağımız aklımız, bilincimiz ve hayallerimizle sınırlı. Her günü işçilerin yönetmeyi öğrendikleri bir eğitim gününe çevirmeli, kaybettirdikleri zamanı ve arkadaşlarımızı onlardan geri almalıyız.

Cami İnşaatında Hak Gaspi

İstanbul Ümraniye'de Vakıflar Genel Müdürlüğü tarafından 29 Mayıs Üniversitesi bahçesinde Emlâk Konut Proje İnşaat şirketi tarafından yapımı üstlenilen Büyük Cami inşaatında işçiler iki aydır maaşlarını alamadıkları için iş bıraktı. İşçiler, çalıştıkları günlerin ücretlerinin ödenmesi için Emeğin Gücü Derneği ve Yapı Yol İşçileri Sendikası öncülüğünde eyleme başladı.

İşçiler haklarını istediklerinde patronun lüks araçlarla adamlarını gönderdiğini, küfür hakaret ve tehditlerle şantiyeden atmaya çalıştığını anlatıyorlar. **Patronun tehditleri üzerine 11 Eylül akşamı dört işçi arkadaşlarının pankartı alarak minareye çıktığını "Biz kimsenin kölesi değiliz. Hakkımız olanı istiyoruz. Paramız ödenmeden aşağıya inmeyecek"lerini söylediler.**

İşçilerin minareye çıkması üzerine şantiyeye ambulans, itfaiye ve polis geldi. İşçileri aşağı inmeleri için ikna etmeye çalışsalar da, işçiler hakları ödenmeden inmeyeceklerini tekrar ettiler.

Şantiyede hem aşağıda, hem minare kısmında eylem devam ederken, geç saatlerde bir işçi aşağıya indi. Ertesi sabah polis, Emlak Planlama İnşaat patronunun talimatı üzerine şantiyedeki işçileri zorla şantiye dışına çıkardı ve şantiyenin demir kapılarına kilit vurdu. İşçiler de etrafta toplanan Ümraniye halkına cami inşaatında çalışan işçilerin ücretlerinin gasp edildiğini, sigortalarının asgari ücret üzerinden yatırıldığını, patronun adamlarıyla üzerlerine yürüyerek tehdit ettiğini anlattı.

Bütün kanunları çiğneyen patrona tek bir soru sormayan polis, işçileri zor kullanarak şantiyeden attığını söyleyerek sloganlarına devam eden işçilere etraflarında toplanan halk alkışlarla destek verdi. "İşçilerin parası ödenmeden neden

şantiyeden çıkardınız" diyerek polise tepki gösteren halk işçileri yalnız bırakmadı.

Akşam saatlerinde şirket görüşme talebinde bulundu ve Emeğin Gücü Derneği avukatı ile şirket arasında görüşmeler başladı. Ancak bir anlaşmaya varılamadığından eylem ertesi gün de devam etti. İki inşaat işçisi yine minarede kaldı. İşçiler şantiye önünde sloganlarla ve konuşmalarla cami inşaatında çalışan işçilerin ücretlerinin iki aydır gasp edildiğini patron tarafından tehdit edildiklerini anlatarak destek vermelerini istedi. Ümraniye halkı kimi zaman alkışlarla, kimi zaman işçilerin yanına gelerek işçilere destek verdi. Bu süreçte minaredeki işçilerden birisi daha aşağıya indi. Emeğin Gücü üyesi işçi karakolda ifadesi alındıktan sonra yeniden şantiye alanına dönerek eyleme devam etti.

İkinci gün halkın desteği büyümeye başlayınca polis, desteğe gelenlere engel olmaya çalıştı. Sık sık polisle halk arasında tartışmalar yaşandı. Polisin işçilere sürekli olarak eylemin yasal olmadığını ve mahkemeye gitmelerini söylemeleri üzerine minaredeki işçiler, caminin orta kubbesi üzerindeki kalıp tahtalarını ateşe verdi, taşları ve tuğlaları aşağıya atmaya başladı.

Polis ile işçiler arasında tartışma sürerken, Engin Par isimli işçi üzerine

benzin dökerek kendini yakacağını söyleyerek polislerin durduğu şantiye içine girdi. Diğer işçiler de arkadaşlarının kendisini yakmasını engellemek için şantiye içine girmek isteyince polis engel oldu. Öfkelenen işçiler "iki arkadaşımız aç susuz iki gündür minarede, bir arkadaşımız canına kıymak üzere siz hala patronun malını koruyorsunuz" diyerek şantiye bariyerlerini kırarak içeriye girmeye çalıştılar. Minaredeki işçiler ise kalıp tahtalarını ve tuğlaları aşağıya atarak tepki gösterdi. Bir süre sonra Engin Par şantiyeden gözaltına alınarak ifade için karakola götürüldü.

Yapı ve Yol İşçileri Sendikası Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol "İşçilerin alınteri emeği iki aydır gasp ediliyor. Patron tehdit ediyor, şantiyeden atıyor. İki arkadaşımız iki gündür aç susuz minarede. Bir arkadaşımız kendini yakma noktasına geldi. Patron suç üstüne suç işliyor, polis hala işçiye müdahale ediyor. Burada işçilerin hayatları söz konusu. Arkadaşlarımızın başına gelecek her şeyden Emlak Planlama İnşaat patronu, Vakıflar Genel Müdürlüğü, Ümraniye Belediyesi, Çalışma Bakanlığı sorumludur. Bir an önce işçilerin gasp edilen haklarının ödenmesi gerekirken, hala işçilere saldırılıyor. İşçilerin hayatı pahasına patron korunuyor. Bu camide ibadet yapılamaz!" diyerek tepki gösterdi.

Akşam saatlerinde halkın desteği devam etti. Halk işçilerle birlikte sloganları haykırdı.

Çocuklar alkışlar eşliğinde "Bu inşaatta şike var, soruşturma başlasın" sloganlarıyla destek verdi. Gençler ise Emlak Planlama İnşaat patronuna "İşçiler Açken Patronlara Huzur Yok!" diye seslendi.

Eylemin üçüncü günü işçiler, patronlarla anlaşma sağlayarak içerideki tüm ücretlerini aldılar ve eylemlerini kazanımla sonuçlandırdılar. Minarede bulunan işçiler de aşağıya inerek kendilerine destek olan sendikalarına, devrimcilere ve Ümraniye halkına teşekkür etti.

Yapı-Yol İş Sendikası Çukurova Bölge Temsilciliği'ne üye işçiler, Ümraniye'de Vakıflar Genel Müdürlüğü'nün Büyük Camii inşaatında o sırada eylemde olan sınıf kardeşlerine destek vermek için 12 Eylül günü Adana İnönü Parkı'nda basın açıklaması düzenledi. İşçiler adına konuşmayı Yapı-Yol İş Sendikası MYK Üyesi Barış Kaya yaptı.

Emeğin Gasp Edildiği Yerde İbadet Olmaz

İstanbul'da Santa Maria Drasperi Kilisesi ve San Pasifico Kilisesi'nin tadilatını ve temizliğini yapan inşaat işçilerinin, ödenmeyen hakları için kiliseler önünde yaptıkları eylem devam ediyor.

Yapı & Yol İşçileri Sendikası ve Emeğin Gücü üyesi işçileri 15 Eylül günü yeniden Büyükkada San Pasifico Kilisesi önünde eylemlediler. İşçilerin bu eylemine, birkaç gün önce Ümraniye'de Büyük Camii inşaatında yaptıkları eylemi kazanan inşaat işçileri de destek verdi.

Inşaat işçileri "Ücret Haktır Gasp Edilemez", "İşçiler Sizin Köleniz Değil", "Direne Direne Kazanacağız!", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarıyla yürüyüş yaparak San Pasifico Kilisesi önüne geldiler.

İşçilerden Abdurrahman Hezer, iki yıl önce Santa Maria Drasperi Kilisesi ve San Pasifico Kilisesi'nin tadilatına başladıklarını, bunun yanı sıra su ve elektrik tesisatlarının eksiklerinin giderilmesi, tıkalı tuvaletlerin açılması, temizlik gibi işleri de yaptıklarını belirterek, "Tadilatı yaparken malzemeleri temin etmekte sıkıntı olmasın, zaman kaybetmeyelim diye malzemeleri de temin etmek üzere anlaştık. Tadilat boyunca kullandığımız inşaat ve temizlik için gerekli malzemeleri, araç gereçleri ben temin ettim. Bir kısmını da Büyükkada'da bulunan esnaftan aldım. Kimi zaman parşin aldık, kimi zaman veresiye yazdırdık. Sağolsun esnaf da bizi geri çevirmedi, parça parça ödemeye çalıştık. Çünkü bize iki kilisenin tadilatı için toplamda sadece 30 bin lira para ödendi. Anlaşmamız tadilat üzerine olmasına rağmen, biz tıkalı tuvaletleri açtık temizledik. Daha önce söylenmemiş işleri de yaptık. Aylarca şunu da yapın ödeme yapalım, bunu da bitirin ödeme yapalım diye oyalandık. İşleri bitirdik bu kez de, 'Vatikan'dan para alacağım, Katedralle görüşüp ödenek alacağım' diye oyalandık" diyerek yaşadıklarını anlattı. Hezer aylarca beklediklerini, ibadethane olması nedeniyle hoşgörülü davrandıklarını, kilisenin bağlı olduğu Saint Esprit Katedrali ile defalarca görüşmeye gittiklerini, fakat hiçbir olumlu adım atılmadığını aktardı.

"İki sene önce başladığımız işi bitirdik, üzerinden aylar geçti. Hakkımızı istediğimizde papazın 'Sana para verdik, ne alacağı... Benim canım ne zaman isterse o zaman öderim' cevabıyla karşılaştık. Biz ulaşabildiğimiz muhataplara sesimizi duymaya çalışıyoruz. Hakkımızı almak için ne yapalım Vatikan'a mı gidelim. Mecbur kaldık kiliselerin önünde sesimizi duyurmaya çalışıyoruz." diyen Hezer, "Biz aylardır hoşgörüyü gösterdik. Bildiğimiz ulaşabildiğimiz tüm muhataplarla diyalogla çözmek için çaba gösterdik. Bundan sonra olacıklardan kiliselerin din adamları ve bağlı olduğu ibadethaneler makamlar sorumludur." dedi.

Büyükkada esnafına gidilerek, "Burada size borcu var mı? Bu adam burada iş yaptı mı?" gibi söylemlerle alacaklarının inkar edilmeye çalışıldığını ifade eden Hezer "Kiliselerin Büyükkada cemaatine de sesleniyoruz. Burada tüm inanışlarda en önem verilen değerlerden biri emektir, haktır, kimseye haksızlık edilmemesidir. Ama bu ibadethanelerde bizlerin emeği aylardır gasp ediliyor. Buralara ibadete, günah çıkarmaya gelmeyin. Hakkımızın gasp edilmesine ortak olmayın. Hakkımızın ödenmesini isteyin." dedi.

Yapı & Yol İşçileri Sendikası Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol ise iki sene önce tadilat yapan işçilerin haklarının gasp edildiğini ve çalıştıkları süre içinde sigortalarının dahi yapılmadığını belirtti.

Eyleme desteğe gelen Ümraniye Büyük Camii inşaatı işçileri ise işçilerin

sigortalarının asgari ücret üzerinden yatırıldığını ve tüm inşaatlarda aynı sorunun yaşandığını söyledi.

Kiliselerin tadilatında çalışan işçilerin haklarının ödenmesi için ulaşabildikleri tüm kurumlarla diyalogla sorunu çözmek istediklerini, bunu defalarca ilettiklerini, fakat olumlu tek bir adım atılmadığı belirtildi.

"Aslında sorun sadece işçilere haklarını ödemeyen patronlar değil. Sorun inşaatlarda hiçbir denetimin olmaması. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı denilen bir bakanlık var. Ama ne kiliselerin tadilatı sırasında, ne cami inşaatında bir kez olsun Çalışma Bakanlığı'nın denetime geldiğini görmedik. Bu bütün inşaatlarda işyerlerinde geçerli. İşçilerin sigortaları asgari ücretten yatırılıyor ki, bu milyarlarca liralık verginin kaçırılması demektir. En ağır cezanın uygulanması gerekir. Bir buçuk milyon inşaat işçisi var ve bunların %98'nin sigorta primleri asgari ücret üzerinden yatırılıyor. Binlerce işçinin sigortası yapılmıyor. Ama hiçbir denetim patronlara hiçbir yaptırım yok. Biz hakkımızı istediğimizde karşımıza polis şiddeti, darp, gözaltı hatta tutuklamayla karşılaşıyoruz." (Yapı & Yol İşçileri Sendikası Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol)

İşçilerin haklarının gasp edilmesinde en önemli nedenlerden birinin işçilerin örgütsüzlüğü olduğunu söyleyen Akyol "Patronlar şunu bilsin ki, gün gelecek ve bizden çaldığınız servetin tümünü alacağız." dedi.

Mücadele Eden İşçiler Yenilmezler!

Polonez markası ile İstanbul Çatalca'da bulunan fabrikada çeşitli et ve et ürünleri imalatı yapan Polonez Gıda'da çalışan 146 işçi Tek-Gıda İş Sendikasına üye olduğu için Kod-46 ile işten atıldıktan sonra Ağustos ayı ortasından bu yana yaklaşık 2 aydır fabrika önünde eylemlerini sürdürüyor. Sendika düşmanı yönetime inat fabrika önündeki eylemlerini ısrarla sürdüren işçiler, her türlü polis saldırısı, gözaltı tehdidi, sıcak hava ve zorluğa rağmen fabrika önünden

ayrılmıyor.

İşçiler eyleme başladığından bu yana birçok sendika, sosyalist, devrimci kurum da işçilerle destek ve dayanışmada bulundu. İşçiler kararlı mücadeleleri sayesinde grev kırıcı yevmiyeli işçi getirilmesine rağmen üretimin %30'lara düştüğünü belirtirken, haksız şekilde Kod 46 ile atılmaları sonucunu tersine çevirerek, patronun bu süreçte tüm yalan ve kirli yüzünü ortaya çıkardıklarını belirtti. 13 Eylül Cuma günü de Çatal-

ca'da Polonez fabrikası önünde eylemde olan işçileri Mücadele Birliği Platformu ziyaret etti.

Fabrika önüne yürüyüşle gelen Mücadele Birliği Platformu "Polonez İşçisi Kazanacak, Yaşasın Sınıf Dayanışması!" pankartı ile işçileri selamladı. "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!", "Polonez İşçisi Yalnız Değildir!" sloganları atarak işçilerin yanına geldiğinde, işçilerin de coşku ve alkışlarıyla karşılandılar.

Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşmada; Türkiye'nin dört bir tarafında işçilerin eylemlerinin büyüdüğünden ve işçilerin mücadelesinin yenilmez olduğundan bahsedilirken, her türlü saldırıya rağmen fabrika önünde kararlılıkla bekleyen işçiler selamlandı.

Ardından işçilerle içilen sıcak çaylar ve sohbetler eşliğinde ziyaret devam etti. Kadın işçilerin ağırlıkta olduğu eylemde, eylemin öncüsü işçilerle edilen sohbetlerde sürece dair bilgi edindikten sonra ziyaret yine sloganlar ile sona erdi.

Sınıf Kardeşleri Polonez İşçisinin Yanında

DÖB'lü Bir Öğrenci

Mücadele Birliği Platformu olarak eylemlerinin 57. gününde Polonez işçilerini selamlamaya ve onlarla dayanışmaya Çatalca Polonez Fabrikasının önüne gittik.

Polonez işçileri yaklaşık iki aydır, 146 işçinin sendikaya üye olması sebebiyle tek bir mesajla işten çıkarıldıkları için fabrika önünde eylemde. Kadın, erkek, genç, yaşlı onlarca işçi bu haksız muamelenin hesabını sormak ve işlerini geri kazanmak için alanı terk etmiyorlar.

Geçen neredeyse iki aya rağmen coşukları, haklarını alacaklarına olan inançları ilk günkü gibi devam ediyor. Gün boyu sloganlar, protestolar ile mücadelelerini sürdürüyorlar. Alana gittiğimizde bizleri de aynı büyük coşku ile karşıladılar. **Eylemlerinin ilk gününden bugüne karşı karşıya kaldıkları polis baskısını, uğradıkları saldırıları ve aldıkları tehditleri, üzerlerine biber gazı atılmasını, fabrika önü barikatlarla kapatıldığında kaymakamlık önünde sabahlamalarını, ama ne olursa olsun ülkenin dört bir yanından gelen desteğin de katkısıyla asla vazgeçmediklerini anlattılar.**

Her alanda olduğu gibi, burada da emekçi kadınların yoğunluğu ve kararlı duruşları göz önündeydi. Fabrikada on yıldan fazladır çalışan, hatta tüm emekleriyle ve çalışma şekilleriyle fabrikaya ödül kazandıran kadınlar, kendilerine reva görülen muameleyi, işten çıkarılışlarını anlattılar. Üzerinde Deniz Gezmiş silüeti bulunan önlüklerimizi görünce uygulandıklarını, Deniz Gezmiş'in devrim davasını başlatan gençlerden biri olduğunu ve kendilerinin de bu yolda, eylem içerisinde geliştiklerini

söylediler.

Polonez işçileri, istediklerini almadan fabrika önünü terk etmemekte kararlı. Sendikalaşma haklarını kimsenin ellerinden alamayacağını ve bunun bir suç olmadığını dile getiriyorlar. İşe geri alınmadan da mücadeleyi bırakmayacaklarını haykırıyorlar. Bizler de onların bu mücadelesine destek olmayı ve dayanışmayı bırakmayacağız. Polonez işçisi yalnız değil, tüm sınıf kardeşleri onun yanında!

Yaşasın Sınıf Dayanışması! Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!

Manisa'dan Antep'e İşçiler Ankara'da

Manisa'nın Soma ilçesinde sendikacı oldukları için işten atılan Fernas Madencilik işçilerinin başlattıkları eylem 20'li günlerini geride bıraktı. Bağımsız Maden-İş üyesi işçiler, 14 Eylül günü Fernas'ın patronlarının Muğla'nın Bodrum ilçesindeki oteli Cape Bodrum Luxury önünde nöbete başlamış, burada gözaltına alınmışlardı. İşçiler Bodrum'dan sonra eylemlerini Ankara'ya Çalışma Bakanlığı önüne taşıdı.

Antep'de 30 gündür işlerine dönme mücadelesi veren Akcanlar Tekstil işçilerinin de eylemlerini Bakanlık önüne taşımaları üzerine Fernas işçileri ile birlikte eyleme geçtiler.

16 Eylül günü Ankara'da Sosyal Güvenlik ve Çalışma Bakanlığı önünde eylemde olan Akcanlar ve Fernas işçileri, işyerlerinde verdikleri mücadele ile seslerini duyuramadıklarını ve adaletin görevini yapmadığını belirterek "Adalet görevini yapsın diye Ankara'ya geldik" dedi.

Çalışma Bakanlığı önünde yapılan basın açıklamasında konuşan Bağımsız Maden İş Sendikası Yöneticisi Ferhat Akılma, **"Biz de 'Soma'dan sesimizi duyamadıysanız yanınıza gelelim' dedik. Fernas'ta üvey evlat muamelesi gören işçiler ve aileleri bu adaletsiz düzene karşı mücadele vermektedir. Adalet görevini yapmadıysa biz adaletin yanına geldik, 'Lütfen görevini yapsın' demeye geldik."** dedi.

Çalışma Bakanlığı'nın işçilerin kişisel bilgilerini Fernas Müdürü Serkan Güncü'ye servis ettiğini, bunun hakkında suç duyurusunda bulduklarını fakat herhangi bir

açıklama yapılmadığını aktaran Akılma, "Bizim sesimizi duymayan milletvekilleri, bakanlıkların önüne kadar geldik. Kötü çalışma koşullarını söyledik. Gelin bizi görün. Madenciler öldükten sonra mı sesini duyacaksınız! Kimi koruyorlar, Ferhat Nasırlıoğlu'nu mu, AKP milletvekilini mi?" diye sordu.

Fernas Madencilik işçilerinden İlyas Bedir de sendikacı oldukları için işten çıkarılan 7 arkadaşlarının işe geri alınması ve madendeki koşulların Soma havzasındaki diğer madenlere benzer şekilde düzenlenmesi için Bakanlık önüne geldiklerini söyledi.

Birtek-Sen Genel Başkanı Mehmet Türkmen de iktidarın sorumlu olduğu yasaları çiğneyerek patronları koruduğunu ve Antep'te Akcanlar Tekstil işçilerinin mücadele verdiğini hatırlatarak, **"Arkamızda duran Çalışma Bakanlığı ve bürokratlar görevlerini yapmadıkları için buradayız. Bakanlığın sorumluluğunda olan çalışma yaşamındaki haklar, hak ihlalleri, yasalar denetlenmediği için buradayız. Olduğumuz yerden fabrikalarımızın, madenlerimizin, işyerlerimizin önünden sesimizi duyuramadığımız için buradayız. Çalışma Bakanlığı görevini yapmadığı için bu ülkede her gün işçiler ölüyor."** dedi.

Akcanlar Tekstil işçilerinin "Yedili Sistem" denen, işçilerin hafta sonu tatilini gasp eden dayatmaya itiraz ettikleri için toplu halde işten atıldıklarını, işçilerin 4. aydan itibaren bir üst vergi dilimine girip bu ülkenin zenginleri kadar vergi ödediğini vurgulayan Türkmen "Bu vergi kesintilerinden dolayı ücretleri açlık sınırının dahi altına düşüyor

ve işçiler, ücretlerine iyileştirme istedikleri için, patrona ait olan otellerden gelen artık yemekleri yemeye itiraz ettikleri için işten atıldılar." diye konuştu.

Patronları koruyan yetkililerin, Akcanlar işçilerinin her eyleminin önüne barikat kurduğunu söyleyen Türkmen, hiçbir zaman devletin ve iktidarın, işçilerden yana olmadığını, önceliklerinin her zaman sömürücü sermaye sınıfının çıkarlarını savunmak olduğunu belirtti.

Akcanlar Tekstil işçisi Ali Sarçın ise "Ankara'ya geldik ki bir yetkili çıkar da 'Neden işçilerin haklarını sömürüyorsunuz' der, belki haklarımızı savunur diye buradayız." dedi.

Yedili sisteme 'hayır' dedikleri için yalan kodlarla işten çıkardıklarını söyleyen Sarçın "Mantıklı bir açıklama beklerken, 'İşine gelen çalışsın, işine gelmeyeceğine kapı' deyip yaka paça bizi attılar. Bizlerden vergi adı altında çok yüksek bir para kesiliyor. Maaşlarımız açlık sınırının altına düşüyor" dedi. Sarçın, tazminatlarının da ödenmediğini belirtti.

İşçilerin Bakanlık önündeki eylemleri devam ediyor.

"Ankara'ya geldik ki bir yetkili çıkar da 'Neden işçilerin haklarını sömürüyorsunuz' der, belki haklarımızı savunur diye buradayız."

Yemeksepeti Ölüm Sepetimiz Olmasın

Yemeksepeti kuryeleri artan kötü çalışma koşulları ve Yemeksepeti'nin yeni uyumluluk kurallarını protesto etmek için 13 Eylül Cuma günü Adana'da iş durdurma eylemi yaptı. Duygu Cafe yanındaki parkta toplanan kuryeler Yemeksepeti sisteminin kendilerini köle haline getirdiğini ve sistemin değişmesi gerektiğini belirterek bir açıklama gerçekleştirdi.

Motokuryeler adına açıklamayı Adana Motosikletli Kuryeler Derneği Başkanı Yalçın Parmak gerçekleştirdi. Parmak açıklamalarında Yemeksepeti'nin son zamanlarda çıkardığı uyumluluk kurallarının kendilerine zarar verdiğini, kuryeleri ölümüne yaşırdığını, bu kuralların kaldırılmasını talep ettiklerini belirtti. Motokuryeler açıklamanın ardından yaklaşık 10 km mesafede bir konvoy düzenleyerek Yemeksepeti deposu önüne gittiler. Burada kol kola girerek 1 saat bu depodan sipariş çıkmayacak diyerek eyleme geçtiler. Burada motokuryeler "Ölmek İstemiyoruz". "Yemeksepeti Ölüm Sepetimiz Olmasın" şeklinde slogolar attılar. Eylemin ardından Adana Motosikletli Kuryeler Derneği Başkanı Yalçın Parmak ile gerçekleştirdiğimiz röportajı siz okurlarımızla paylaşıyoruz.

Merhabalar öncelikle kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

Ben Yalçın PARMAK. Adana Motosikletli Kuryeler Derneği Bşk. ve Motosiklet Sürücüler Federasyonu Yönetim Üyesiyim. Makine Teknikerliği (2009) ve İşletme Mühendisliği (2013) Lisansımı tamamladım. Yaşım 40 evli 3 çocuk babasıyım. Yemeksepeti firmasında esnaf kurye olarak çalışmaktayım.

Yemeksepeti'nin son günlerde yayınladığı yeni kuralları var, bunlar hakkında bilgi verebilir misiniz?

Tabii, örneğin şirket 3 kez kaza yaparsan seni kovuyor. 3 kez ürün dağılırsa 3 gün sistemini kapatıyorlar, izin yapmak zorunda kalıyorsun, 4 kez müşteriye ulaşamazsan 1 gün sistemini kapatıyorlar, sipariş alamıyorsun, bazen müşteriler telefonu açmıyor adres yanlış oluyor ve suçlu sen oluyorsun. 2 kere sipariş kabul etmezsen yine 1 gün izin oluyor sistemin kapanıyor.

Yemeksepeti kuryeleri işçi ve esnaf olarak ayrılıyor mu? Aralarında haklar olarak ne gibi farklar var?

Yemeksepeti'nin bordrolu kuryesi yok, hepsi esnaf kurye modeli ile çalışmaktadır. Esnaf kurye modelinin hiçbir hak talep etme yetkisi sözleşmede yer almamaktadır. Esnaf kuryeler kendi hesabına çalıştığı için hiçbir sorunu şirket üstlenmiyor.

Bugün Yemeksepeti çalışanlarının temel sorunları ve talepleri neler?

Bizler insanca koşullarda çalıştırılmak istiyoruz, yemeksepeti ölüm sepetimiz oluyor. Uzayan mesafelere rağmen düşük kazançlar alıyoruz, kuryeler de birer insan, sistemi öyle bir kurmuşlar ki kuryeler iş bıraksa yenisi kapıda bekliyor, sürekli bir sirkülasyon var, sözleşmede de kölelik maddeleri var.

Bildiğimiz kadarıyla bir motokurye derneğiniz var, bize bu dernekten bahsedebilir misiniz? Nasıl kuruldu? Kaç üyeniz var? Ne gibi çalışmalar yapıyorsunuz?

Evet bir derneğimiz var. 2019 yılında kurulmuş olan Adana Kuryeciler Derneğinin 2. Başkanlığından 2021 yılında istifa ettikten sonra. Adana Motosikletli Kuryeler Derneğinin başkanı olarak devam etmekteyim. Derneğimiz tamamen manevi değerler kapsamında kurulmuştur. Adana'da bizden başka da kurye derneği yoktur. İnsanca çalışmak ve haklarımızı almak için, birlik ve beraberlik içinde olmak amacıyla bir aradayız. Resmiyette 80 üyemiz bulunmaktadır. Resmi olamayıp şirket baskısı nedeniyle gönül bağı olan bir çok meslektaşımız da bizimle birlikte. Dernek faaliyetleri kapsamında, kaza durumunda maddi ve manevi destek, iş bulma-yerleştirme-takip, iş ahlakı oluşturma, sürüş eğitimleri, avukatlık hizmeti, koruyucu ekipman kullanımına teşvik vb çalışmalarımız var.

Motokuryelerin sendikalaşması konusunda neler düşünüyorsunuz, sizce bu bir gereklilik mi?

Esnaf kurye modeli ile sendikalaşma mümkün değildir. Çünkü kendi şirketini kurup vergiye tabii oluyorsun. Şirket ile bir bağı yoktur.

13 Eylül Günü Yemeksepeti kuryeleri olarak bir eylem yaptınız. Bu eylemin gerekçesi nedir? Eylemin size kazandırdığı bir şeyler oldu mu?

Hak talep etmenin en iyi yolu eylemdir. 13 Eylül'de tüm Türkiye'de sesimizi duyurduk. Yemeksepeti yetkilileri tarafından tepkilere neden olsa da iyileştirmeler kapıda. Dünyaca ünlü finansal gazetesi olan New York Times bile misilleme yapmıştır. Gazetenin Yemeksepeti'ne "Türkiyedeki kuryeler sizden memnun değiller ve eylem yapıyorlar haberiniz var mı?" söylemi üzerine dünya borsasında 0.04 oranında değer kaybetmiştir. 0.04 oran 1 milyon sterlin yani TL karşılığı 44 milyon 410 bin TL dir.

Bu sorunlar ile beraber belki de tekelleşen platformları (Yemeksepeti, Getir, trendyol Go,...) ve yanında getirdiği iş cinayetleri ve güvencesiz çalışma koşullarını da konuşmak gerekiyor. Sizce emekçi motokuryeler bu duruma nasıl bakmalı?

Yemeksepeti Almanlar'a satıldıktan sonra sistemi berbat hale getirdiler. Kuryeler daha çok çalışarak daha az kazanç modeli ile karşı kaşıya kaldılar. Sömürge sistemini devreye alıp iş hacimlerini genişleterek daha da büyüdüler. Kuryelerde ise kazançları düştükçe psikolojik rahatsızlar ortaya çıkmaya başladı. Trafikte gergin ve sinirli sürüşler kavgaları beraberinde getiriyor. Bu sebeplerden ötürü veya başka sebeplerden dolayı iş cinayetleri, kazalar ve ölümler artmaktadır. Çözüm ise bizlerin bir arada olup birbirimize destek çıkması zorunluluğunda. Yaşanabilir bir hayat için el ele verip insancıl çalıştırılma modelini devreye aldirmalıyız.

İstanbul'un Altı Üstü Satılık

Kuzey Ormanları Savunması (KOS), İstanbul'da yedi ilçede toplam 210 milyon metrekarelik alana kurulması planlanan JES'lerin ihalesinin yapılacağı İstanbul Valiliği Ek Hizmet Binası önünde eylemde idi.

İstanbul'da 210 milyon m², jeotermal enerji santrali (JES) kurulmak üzere ihale ediliyor. Arnavutköy, Silivri, Beykoz, Çatalca, Şile, Eyüpsultan, Çekmeköy ilçelerinde toplam 11 jeotermal kaynak sahası için açık ihale yapacak.

12 Eylül Perşembe günü valilik önünde açıklama yapan Kuzey Ormanları Savunması, "İstanbul'u JES projelerine açıyoruz demek; doğa

katliamı, ağaç cellatlığıdır. Yeraltı sularının kirlenmesidir. Ağır metallerin ve zehirli gazların doğaya karışmasıdır. Zaten iyice azalmış ve verimsizleşmiş tarım alanlarımızın yok edilmesidir. Bilimsel araştırmaların altını çizdiği gibi, deprem riskinin artmasıdır. Köylünün babadan dededen kalma toprağına, tarlasına, bağına bahçesine çökmektir." dedi.

Türkiye'nin ihtiyacı olan enerjinin yaklaşık 4 katı üretim yaptığını, buna rağmen iktidarın sermayeye yeni kaynak aktarımları sağlamak adına jeotermal enerjiyi savunduğu da söylenen açıklamada, "Canlı hayatını ve doğayı doğrudan etkileyen bu

faktörler; ne iktidar erkini, ne de valiliği ilgilendiriyor. İstanbul'un altını ve üstünü parsel parsel satmaya karar vermiş bir saldırganlıkla karşı karşıyayız. Her gün yeni bir maden ocağı, taş ocağı projesi ile köylerimiz, ormanlarımız yok ediliyor. Hopa'da köyünün ağaçlarını savunurken rantçı şirketin adamı tarafından vurularak katledilen Reşit Kibar arkadaşımızın kanı hala yerde, acısı hala yüreklerimizde tazeyken bile, aynı yolda yürümeye devam edenlerle mücadelemiz sonuna kadar sürecek." denilerek herkes bu talana dur demeye çağrıldı.

JES'lerin Olumsuz Etkileri

Santrallerden dışarıya verilen buharın içinde karbondioksit ve hidrojen sülfür maddeleri vardır. Bu gazlar havaya karışmakta ve hem insan sağlığı hem de tarıma zarar vermektedir. Ayrıca JES'ler havaya değişen miktarlarda radon gazı karışmasına neden olurlar. Radyoaktif ve kanserojen olan radon gazı insan sağlığını ciddi biçimde tehdit etmektedir.

Yeraltından çıkarılan sıcak su yeniden yeraltına verilmelidir, ancak JES firmaları daha düşük maliyetler nedeniyle sıcak suyu yakındaki dere ve arazilere bırakmaktadır. Bu da suların ve toprağın kirlenmesine,

zehirlenmesine, ısınmasına, tuzlanmasına, bor ve arsenik artışına yol açmaktadır.

Tesiste kullanılan akışkanın yer altına ya hiç ya da yeterli miktarda verilmemesi nedeniyle, yer altında boşluk oluşmakta ve bu boşluklar zamanla çökmektedir.

Yer altından akışkan çekilmesi ve akışkanın yeniden geri basılmaması deprem hareketlerini tetiklemektedir.

JES doğal su kaynaklarının rezervini aşırı tüketmektedir.

Jeotermal faaliyetlerin çeşitli aşamalarında, kuyu püskürmesi, patlama, borularının yırtılması, türbin kusurları, yangın gibi etkenler çeşitli çevre felaketlerine yol açmaktadır.

Abla Saadat'a Özgürlük

İsrail, işgal altındaki Batı Şeria'da pek çok eve baskın düzenledi, aralarında yıllardır tutsak olan FHKC Genel Sekreteri Ahmet Saadat'ın eşi Abla Saadat da gözaltına alındı.

Bu saldırılar üzerine FHKC bir açıklama yaparak, "Abla Saadat'ın tutuklanması Filistinli kadınların kararlılığını ve mücadeledeki rolünü hedef alan yeni bir suçtur" dedi.

Cephe, bu tutuklamanın Filistin'de süren özgürlük mücadelesinin, kadın mücadelesinin önderlerini hapsederek hareketi durdurmayı planlayan sistematik bir politika olduğunu, Saadat'ın hedef alınmasının sebebinin de kararlılık ve mücadelenin sembolü olması olduğunu belirtti.

FHKC bu tür saldırıların Filistin halkının kararlılığını zayıflatmayacağını, işgalin tüm başarısız girişimlerine rağmen mücadeleyi sürdüren militanların iradesini etkilemeyeceğini, Abla Saadat'ın kararlılığını zayıflatmayacağını ya da Komutan

Ahmed Saadat'ın temsil ettiği ileri devrimci modeli kıramayacağını da vurguladı.

Cephe, bu tutuklamanın, hücre hapsinde taciz ve baskıya maruz kalan Halide Cerrar örneğinde olduğu gibi, sürekli olarak taciz ve tutuklamaya maruz kalan Filistinli kadınlara yönelik baskı politikalarından biri olduğunu ve

bununla kadınların ulusal hareketteki rolünü zayıflatmayı amaçladıklarını belirtti.

FHKC bir çağrı yaparak kadın tutsaklarla dayanışmanın artırılmasını ve siyonistlerin işledikleri bu suçlardan ötürü yargılanabilmeleri için uluslararası çabaların genişletilmesini istedi.

Bu olaylar, cinayetler, sürekli artan her türlü suç, ölme ve öldürmenin sıradan bir olay haline geldiği toplum göz önüne alındığında, Narinlerin katledilmesinin ya da çocuklara, kadınlara yönelik şiddetin tekil değil, toplumsal bir hal aldığı görürüz. Bütün bu olaylar dizisinde olayları ortaya çıkaran ortak bir temel, ortak bir çizgi olmalı. Böyle bir temel var.

Birleşik devrim günceldir. Birleşik devrimi, iktidarı ele almayı günün acil sorunu değil de bilinmez bir geleceğin sorunu olarak görenler, bilincinde olsunlar ya da olmasınlar, bir önemi yok, böyleleri burjuva sınıfın işbirlikçileri olarak tarihe geçecekler.

Bütün bu acılardan, başka başka Narinlerin katlinden kurtulmanın yolu bu karanlık düzeni tarihin çöplüğüne göndermektir. "Evet ama zamanı değil, gelecekte elbette..." diyenler, burjuva egemenliğin ömrünü uzatmaya çalışan suç ortakları olarak kabul edilecek.

Birleşik devrimin sadece mümkün değil aynı zamanda güncel olduğunun en büyük kanıtı ve belirtisi, sosyal reformist partilerin dahi devrimden, devrimci görevlerden söz etmeye başlamış olmalarıdır.

Çağımız gerçek devrimci güçlerdir. Devrimin temel sorunlarını ele almanın zamanıdır. Her devrimin en temel sorunu iktidar sorunudur. Geçici Devrim Hükümeti sorunu dolaysız egemenliğin, yani iktidarın halkın eline geçtiğinin açık ifadesi olacak. İçinde bulunduğumuz devrimci durum koşullarında seçimlerle, uzlaşmalarla, düzen içi reformlarla oyalanmak, eylem halindeki devrimci kitleleri bunlarla oyalamak ölümcül ve tafefisi mümkün olmayan bir hata olacak!

Şimdi devrim zamanı! Şimdi devrim ve iktidar için ileri atılmanın zamanı!

Küçük Narin'in katli, katillerin hayalinden bile asla geçmeyecek sonuçlara yol açıyor. Katil kimdi gerçekte? Amca mı, bunların tuttuğu kiralık katiller mi?... Sorular böyle uzayıp gidiyor.

Bütün dikkatleri birkaç kişinin üzerine toplayıp, düzeni aradan sıyrmanın yolunu arayan burjuva medya dünyası, olayı mahalle dedikodusuna çevirip magazinleştirmek için elinden geleni yapıyor.

Küçük Narin'in katili düzen mi? Şüphesiz öyle! Ancak artık bunu söylemek cinayeti açıklamaya yetmiyor. Bu durumda bir soru açıkta kalıyor çünkü. Düzen neden ve nasıl Narin'i, Narinleri katlediyor?

Narin'in katledilmesini tek başına bir olay olarak ele aldığımızda, sorunun çözümü çok basit oluyor. Oysa Türkiye ve Kürdistan'da benzer olaylar her gün, her saat ortaya çıkıyor artık. Örneğin, küçük Narin'in katledilmesinden birkaç gün sonra bir başka yerde, yine akıl almaz bir olay meydana geliyor. Bu sefer Tekirdağ'da iki yaşında bir çocuğa tecavüz edildiği ortaya çıkıyor. Binlerce çocuk bu tür alçaklığa uğruyor, binlerce çocuk kaybediliyor, öldürülüyor.

Bu olaylar, cinayetler, sürekli artan her türlü suç, ölme ve öldürmenin sıradan bir olay haline geldiği toplum göz önüne alındığında, Narinlerin katledilmesinin ya da çocuklara, kadınlara yönelik şiddetin tekil değil, toplumsal bir hal aldığı görürüz. Bütün bu olaylar dizisinde olayları ortaya çıkaran ortak bir temel, ortak bir çizgi olmalı. Böyle bir temel var.

Bu temel, bir cümlede özetlemek gerekirse, burjuva toplumun üzerinde yükseldiği temel olarak kapitalist meta üretimidir. Türkiye ve Kürdistan'da işte bu temel sallanıyor.

Dolayısıyla kapitalist meta üretimi temeli üzerinde yükselen burjuva toplum, üzerinde yükseldiği temel sallanınca çöküyor, çözülüyor, dağılıyor. Bu çöküş ve çözülme

topluma işte böyle yansıyor.

Türkiye ve Kürdistan tekelci kapitalizminin nasıl derin bir bunalım içinde olduğunu gösteren iki haber başlığını aktarmakla yetinelim. Birincisi, İngiliz Reuters haber ajansının analiz haberi. Haber şöyle: "Türk firmalar işten çıkarma ve iflas dalgasıyla karşı karşıya"

İkinci haber Edirne'den ve kısaca şöyle: "Süt üreticileri zorda, işletmeler kapanıyor, hayvancılık bitme noktasında."

Ama biz bunların buzdağının görünen kısmı olduğunu, turpun büyüğünün heybede olduğunu biliyoruz. Tarımın, sanayinin, ekonominin diğer tüm kollarının derin bir kriz içinde olduğu artık ilgili herkes tarafından biliniyor.

Tekelci kapitalist düzen temellerinden sarsılırken çöküyor, çözülüyor ve çöküp çözülürken toplumun en geri kesimlerini çürütüyor.

Peki ne yapmalı? Asıl mesele, bu sorunun yanıtında yatıyor. Önce bir tespitle başlayalım: **Kapitalist meta üretimi, aynı anlama gelmek üzere, tekelci kapitalist düzen, istediği kadar derin bir kriz içinde sallansın, kendiliğinden yıkılmaz, yıkılmayacak! Burjuva toplumun çözülme ve dağılma hali içinde olması bize sadece devrimci güçlerin düzeni yıkması için koşulların son derece elverişli olduğunu gösterir, ama o kadar!**

Küçük Narin'in katli bu gerçeği bir tokat gibi yüzümüze vuruyor. Tekelci kapitalist sömürü düzeninin yıkılması artık sadece mümkün değil, ama aynı zamanda bir zorunluluk halini almıştır. Başka Narinlerin, başka Sıllaların katlinin önüne geçmenin tek yolu budur. Bu düzen, bütün kurumlarıyla, zora dayalı bir devrimle yıkılmalı!

Binlerce, onbinlerce Narin'in, Sıla'nın, sokaklarda, şurada burada katledilen kadınların acısı yüreğimizi kanatırken şunu da görüyoruz, bu insanlık dışı sömürü düzenini zora dayalı bir devrimle yıkmanın tüm koşulları oluşuyor.

Çocuklara Karşı Savaş

Gazze'deki Çocuklar Aşısız, Aç ve Yetim*

Çeviri Kolektifi

hale gelebilir. Ancak Gazze'deki çocukların çektiği acılar, aşı eksikliğinden çok daha fazla.

Bakanlık sözcüsü birçok çocuğun açlıktan öldüğünü ve Gazze'de en az 3.500 çocuğun İsrail'in gıda dağıtımına getirdiği kısıtlamalar nedeniyle gıda eksikliği ve yetersiz beslenme nedeniyle (aynı kaderle) karşı karşıya olduğu belirtiliyor.

Savaşın başladığı 7 Ekim'den bu yana ise Gazze'de 17.000'den fazla çocuk ebeveynlerinden birini ya da her ikisini kaybetti.

Gazze'deki çocukların savaşın kurbanlarının çoğunu oluşturmasının temel nedenlerinden biri, evlerin, okulların ve sığınakların acımasız bombardımanına ana hedefi olması. Filistin Eğitim Bakanlığı'na göre 2 Temmuz itibariyle Gazze'de 8.572, işgal altındaki Batı Şeria'da ise 100 öğrenci İsrail ordusu tarafından öldürülmüştür. Gazze'de 14.089 ve Batı Şeria'da 494 öğrenci de yaralandı.

İsrail bombardımanı sonucunda Gazze'deki 309 okuldan 290'ı yıkıldı. Bu durum 630.000 öğrencinin eğitime erişimini engelledi. Evler ve okullar yeniden inşa edilebilirken, öldürülen çocukların değerli hayatları ise geri getirilemiyor.

Tüm bu yaşananlar, 1948'de Filistin anavatanının yok edildiği Nakba'dan bu yana, Filistinli çocukların nispeten kısa bir süre içinde yaşadıkları en büyük kayıplardır. Trajedi her geçen gün daha da kötüleşiyor. Siyasi gerekçesi ya da bağlamı ne olursa olsun hiçbir çocuk, hele hele bütün bir çocuk nesli bu kadar acıya katlanmamalıdır. Ancak tüm bu temennilerin gerçekleşmesi, Filistinli çocukların ve Filistin halkının acılarının son bulması, özgürlüğünü kazanması için ise uluslararası devrimci mücadelenin güçlendirilmesi, emperyalist devletlere geri adım attırılması ve Siyonist İsrail devletinin yenilmesi için Filistin halkı ile birlikte mücadelenin pratiklerinin güçlendirilmesi tek gerçek çözüm olarak önümüzde durmaktadır.

*Telesurenglish.net sitesinde yayınlanan makaleden haber yorum olarak çevrilmiştir.

Filistin halkına yönelik soykırım savaşının başlamasının üzerinden geçen 11 ayın ardından 40.000'i aşkın insan hayatını kaybederken, on binlerce de insan da yaralandı. Okul, çadır kampları, hastane ayrımı yapılmaksızın Siyonist İsrail'in yaptığı katliamlardan en çok da çocuklar ve bebekler etkilendi.

18.000'i aşkın çocuğun ve bebeğin hayatını kaybettiği, binlercesinin sakat kaldığı bu soykırım savaşında atılan her bomba, katledilen her küçük beden Filistin halkına yönelik ayırım gözetmeksizin yapılan soykırımın bir sonucudur. Yıkılan enkazların altında kalan çocuklar, açlıktan yaşamını yitiren bebekler, temiz su, güvenli barınmaya erişemediği veya ailesini yitirdiği için hayatta kalamayan çocuklar... Bu savaşta çocukları kurtarmanın zorluğu, İsrail bombalarının Gazze'nin her yerine düşmeye devam etmesi nedeniyle daha da karmaşık bir hal almaktadır.

İsrail'in Gazze'ye yönelik savaşı Filistinli çocuklara yönelik bir savaşa dönüşmüştür. Bu durum, 7 Ekim'de de bugün olduğu gibi geçerliydi. Savaşın başından bu yana geçen 11 ayda yaşanacak hiçbir yerin kalmaması, insani yaşam koşullarının korkunç boyutlara ulaşması, su kaynaklarının kirlenmesi, gıdaya ve ilaca erişememekten dolayı çocuk felci vakaları çok yükseldi.

Yıkıcı salgının ilk vakası Gazze Şeridi'nin orta kesimindeki Deir Al-Balah kasabasında tespit edildi.

"Filistin Sağlık Bakanı Majed Abu Ramadan aynı gün yaptığı açıklamada, "Bilimsel olarak her 200 virüs enfeksiyonundan sadece birinin çocuk felcinin tüm semptomlarını göstereceği, geri kalan vakaların ise soğuk algınlığı veya hafif ateş gibi hafif semptomlar gösterebileceği bilinmektedir.

Bu da virüsün, tüm sağlık sisteminin büyük ölçüde tahrip edildiği Gazze Şeridi'nin her yerine yayılmış olabileceği anlamına geliyor. Çocuk felci virüsüne ilk yakalanan on aylık Filistinli bebek de, diğer pek çok bebek gibi, hastalığa karşı aşılanmamıştı.

Savaşın vurduğu Gazze'de daha büyük bir felaketi önlemek için Dünya Sağlık Örgütü (WHO), Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF) ile birlikte kısa bir süre içinde Gazze genelinde 640.000 çocuğu aşılamak zorunda olduklarını açıkladı.

Ancak Gazzelilerin büyük çoğunluğu, çoğunlukla Gazze'nin merkezinde bulunan ve temiz su ya da elektrige erişimi olmayan devasa çadır kampları şeklindeki güvenli olmayan mülteci kamplarında sıkışıp kaldıkları için bu görev oldukça zor. **Etrafları 330.000 tondan fazla atıkla çevrili ve bu da zaten içilemeyen suyu daha da kirletmiş durumda; uzmanlara göre çocuk felcinin nedeni de bu olabilir.**

Bir diğer sorun ise Gazze'nin aylardır elektriksiz yaşamaya devam etmesi. Etkili bir soğutma sistemi olmadan aşılardan çoğu kullanılamaz